

túl a zimankót, viszont alakul a diskurzus az úton egy másik feltalálóval, aki szerint nem kel-
lene éjszakára marhaistállókat építeni, ha a marhákat is sikerülne fagyállónak kitenyészteni.

Nem egy sokáig kiadatlan remekművére bukkant Ulickaja egy szűk éve könyvespolcának,
kéziratainak porolásakor, ám kétségtelen, hogy érdekes színfoltja e szöveg mind az életmű-
nek, mind a kortársi horizontnak. Burleszkszerű és egyben tragikus karakterei nyaka körül
pontosan ábrázolt egzisztenciális határszituációban, mesterien összefűzött helyzetkomiku-
mok során át szorul a hurok, míg végül megkönnyebbülten sóhajtanak fel: Csak egy pestis. Ez
a regény egyik utolsó mondata az eredetiben, s jó, hogy ez lett a magyar kiadás címe. A letar-
tóztatás csak karantén, a titkosrendőrség jól teljesít, néhány (a valóságban állítólag három)
halálos áldozattal megússzák a járványt, ami a hatóságok összehangolt, gondos kontaktkuta-
tó munkájának köszönhetően megfékeződik. Nem kizárt azért, hogy a színes ruházatú és
egyéniségű, titokzatos türkmén nő, aki nem hivatalos helyeken száll meg a továbbiakban, s
már a szállodában is a padlón szeretett aludni, viszi vissza éppen – Ázsiába.

(Morcsányi Géza fordítása)

